

А малката Труда бѣше вече отдавна, много отдавна болна.

Колко много, много ѝ сеструваше, че има отогава, когато ходѣше на училище съ другитѣ момичета, откогато тичаше съ брата си и съ неговитѣ другари, откогато седѣше при майка си до цинковото, корито, гребѣше бѣлата пѣна и бавно я спущаше прѣзъ прѣститѣ си! . .

Понѣкога ѝ се струваше, че е вече на сто години.

И день слѣдъ день да лежи на леглото, като прикована . . . Колко мъчно, тежко е това!

И сега тя мислѣше за сжщото пакъ, когато братъ ѝ отеднажъ се втурна въ стаята.

Той се спрѣ на срѣдата.

— Труде, познай какво ти нося! — извика той, като държеше ржцѣ задъ гърба си.

Като забрави всичко, момиченцето се помжчи да се повдигне, подбутвано отъ любопитство, но съ болезненъ викъ падна назадъ.

Ала тя се помжчи да се усмихне прѣзъ сълзи и погледна уплашения си братъ.

Тогава той пристжпи бързо и, като се усмихна, ѝ поднесе златожълтия медъ.

Отъ най-напрѣдъ тя го погледна безъ да проговори, послѣ пробѣгна тиха усмивка по устничкитѣ ѝ, послѣ се изсмѣ живо, бурно, неудържимо...

— О Карле, Карле, — нима това е за мене! Ти! Та това сж чисти слънчеви зари, събрани и затворени тамъ! . . Колко е хубаво, Карле, — колко е хубаво това!

Тя стискаше чашката съ малкитѣ си прозрачни ржчици и не можеше да проговори нищо друго освѣнъ: — Добри, добри хора!